

СМУРФОГРАД

Добро си, Дуле?

Обично (мисли Дуле), обично није овако, обично им не допуштају (допуст/дозвола), не можеш да се закључаш, јер ако то урадиш, онда, онда, ако се то деси, плакаћеш, зваћеш маму, а шта ако не чује, а шта онда, шта, маму, а доћи ће људи који разваљују врата, успаничена девојка, полиција (и она успаничена, хистерична, нервозна нека полиција), или неће. Доћи. Нико. Не може то тако.

Може (превуче надланицом преко влажног потиљка). Нећеш плакати, Дуле (насмеје се себи Дуле).

Мила: „Не интересује ме, ово је

ваша

субота и проведите је како год хоћете, мени је

доста,

не можеш

ово

да ми радиш

опет.

Опет

то радиш, намерно,

циљано,

мислиш да сам глупа, али не можеш да избегнеш, не можеш да се сакриваш.

Разумеш? Јер ја

коначно

имам свој живот. Разумеш?”

Онда Ивона: „Добићеш значку, видим ја. Отац месеца.”

„Удаћеш се за мене тад?”

Онда се Ивона насмеје.

Ко ли је то смислио (смишља Дуле), то с тим њ? ШтрумПфови. Зашто су – Пфови? Не разумем.

Сара каже да су сва деца Руси. Русови (каже Дуле).

Сара се мршти.

Ово је најтоплији дан у години, драги слушаоци.

Шшрумфоѝраг, тако Сара говори, *Шшрумфоѝраг*, *Шшрумфоѝраг*, *Шшрумфоѝраг*, а то није тако и то није тачно, ти имаш шест година и немаш појма ни о чему, има П, П има, -Пфови, а то што пише на улазу није добро и није исправно и не треба тако, јер они су Руси и то је можда тако на руском језику. И нека иду кући већ једном. Сви они. *ШшрумПфоѝраг* нека нам остане.

„Не прави ме блесавом,

знам

да си бацио телефон и не слушаш ме, ја сам
живела

с тобом, ако је то уопште био живот, шта мислиш ти, ко си ти, чујеш? Чујеш?”
Ивона каже Дулету да није промашио нити једну суботу од почетка године.

А то је свака друга субота. А ово је најтоплији дан у години. Драги слушаоци.

Чујеш? Чујеш?

„Не, Сара, не идемо стално у *Шџрумфоџрад*, тамо не може да се стигне јер та-
кво место не постоји. *ШџрумПфоџрад* да, то је нешто друго, нешто сасвим друга-
чије, јер ако ми не дођемо, дотрчаће руска деца и појести га и то ће бити то. И шта
ћемо онда? Руска деца с ајкулећим зубима ће доћи. Бррррррррр...”

Стварно?

Аха.

Ивона није Рускиња. Да, она говори руски.

Закључани Дуле мисли о киши која може да падне и он неће знати.

Јавићеш ми ако почне да пада киша, Ивона?

Волео бих да ми јавиш.

Молим те.

„Не, не мислим да се задржавам овде. Умара, да. Али, зар не умара све? Људи
су, не знам. Плата је океј, то да. Свугде су људи. То је. Не знам. А ти?”

Порука на коју је Дуле одговорио.

Деси Дукакис маџори

300 врџ

Оџеџ, шџа има џамо

Дуле није одговорио да има животиња. Гледам ја њих, гледају оне мене. А хтео је.

„А ти? Мислим, људи, возиш такси. Не дође ти да одеш?”

„Ево. Сад сам овде.”

„Смо.”

А ми?

„Теби је, човече,

тешко,

тачно ти је

тешко,

једном у две недеље, не интересујеш ме, разумеш, не интересује ме више ни-
шта што има везе с тобом, нацртаћеш се овде и водити је где год, води је

тамо

хиљадити пут, немам више снаге за твоја лудила, и не би било лоше да
поразговараш

с неким, знаш, људи

разговарају, одрасли људи,

не бацају телефоне зато што им се
не допада,
убија ме све ово, тачно ме
убија.”

Тако једном, седе они (њих троје) у дневној соби, а Сара трпа кокице у уста, другом руком се држи за стомак и подврискује: „Изем ти виц, Дуле, изем ти виц!” Али, то је било пре. И то је био Пера Детлић.

„Немој да се закључаш и заспиш тамо, нисам плаћена да спасавам *ограсле* оданде!”

То су руске браве. Руска технологија. То је Совјетски Савез. Ту човек не може ништа да уради. То је тако.

Сара каже да би могли да играју стони тенис, или билијар, или да се ваљају у мору пластичних лоптица, или да се пењу, или да се она пење а он да гледа, или да је Ивона *намести* у мацу, или да руска деца престану да говоре руски, то би било супер, или стони хокеј, фудбал, или да неко поправи кош, или да јој Ивона да лопту, или да ређају жетончиће до четири у низу, и кад ће тај цртани, или да пишу нову честитку мами.

Немој да попијеш сок одједном.

Леден је.

Немој.

„Аутистични су. Некако, као да им ми сметамо. Посматрам их од почетка. Као да им сви сметају. Нису нецивилизовани, имају новац. Али. Не знам. Ти ниси? Аутистичан?”

Куц. Куц.

Нема прозора (не смета му) и онда се смањујеш зато што не можеш да се упоредиш ни са чим напољу, него се повлачиш, увлачиш, увлачи те, усисава, стиже мамика, кондензација, све стиже. То.

„Тата, иде се и мени.”

„Никад ми ниси рекао колико имаш година. Некада изгледаш млађе, некад старије. Да ли сам некултурна?”

Имам. Шта знам. Одувек сам ту. Хладно је овде.

Ивона има тетоважу, мора да је тако. На неком месту. Не види се. Али је тако. Жели да је тако.

Не може човек да се не запита о свему (пита се Дуле). Рецимо, штрумПфови. Откуд опет они? Тај неко ко је то смислио, шта је с њим, шта с њим није било у реду? Тај неко мора да је радио ствари с намером. Како ће дете да изађе на крај с тим њ? Зашто отежавати? Или је то нека експериментална педагогија? Ја (Дуле), ја сам одрастао с њима и гле сад чуда. Видиш ти то. Неко је имао идеју. Или је није имао. Руски штрумПфови. Дошли су Руси, саградили су село. Они лажу. ШтрумПфови не живе у граду. Сви лажу и нико не би требало да живи у градовима. Од свих градова најбољи су *ghost* градови. *Духоградови* и слобода за све. Шта сад, кад не знамо шта ћемо, ајд опет штрумПфове. Шта сад? Шта? Руски штрумПфови су напустили село. Зашто? Зашто је то тако? Шта их је натерало, отерало, потерало? Ко? Кад никог не би било у градовима, били би то баш сјајни градови за живот, баш најблиставији градови свих времена. Никад бољи градови. Кад би то могло. Тако.

„Играоница, то звучи... Деца. Као, лепо је. Деси ми се да пред спавање мислим о томе. Требало би да сам срећна. Игре. Волиш их?”

Куц.

„Срећан си? Понекад?”

Друга порука на коју Дуле није одговорио.

*И сећи се, ако си у сјању, да треба да је
враћаш у нормално време. Она је гејше!*

„Мислиш о нечему пред спавање?”

Не могу да се сетим зашто је Сара (Дуле не може да се сети), нити смо Јевреји, нити смо икада били. Договорили смо се. Ваљда. Ивона.

Шуме.

Пошто се закључао, Дуле је спустио панталоне. Симулација. То је то. Откопчао се. Ствари морају да имају смисао. Да буде наглашен – браво, браво. Нико не седи на тој шољи ето тако. А и то откопчавање. Свако откопчавање, сва та откопчавања. Шоља за штрumpfове. Зашто се о томе не говори и не пише? А то јесте за полемику. Учимо децу да они, штрumpfови, немају шоље. Ма немој. Ма иди. Иди. Кад се откопчаш, тек тад си то ти. Симулација или не. Дуле је сео и определио се да упуту себи један фин, али довољно гласан аплауз. Да нико други не чује. Дошли су Руси и са собом понели штрumpfовске шоље. А како другачије? Овде их нема у слободној продаји. Па, добро дошли, кад је тако. Слободни русорадикали.

„Обично (каже Ивона), обично нису као ти. Оду. Оставе их и оду. Време истекне и врате се по њих. Шта је с тобом? Због чега си ту? Увек ту?”

Куц.

„Таа-тааа, и Маји се пишки. Она није Рускиња.”

Ко је она? Свеједно нам је.

„Да ли је она штрumpf?”

Не може. Читајте. Лепо пише. Не храните медведе. Не прилазите. Кавезима.

Жене (препушта се теми Дуле), жене не би овако олако. Не, не. Оне имају торбице. У њима препарате. За сваки случај. За сваки случај препарате. Имају бонжиту. Сад, знојење. А тако је хладно.

Нацртани краљ (касније Сара): „Дулеее! Деде нешто смешно, да се насмејем.”

Било би у реду са зидовима, руским зидовима, да су Афри (меке пенасте бомбоне). Али, то нема. Немаш појма, Сара. И нисам се обријао. Приметим сваког петог, шестог дана. Или ми скрену пажњу. Скретничари пажње. Настраних очекивања има, баш их има. А овде је (разгледа око себе Дуле), немам на шта да се жалим. Било би неумесно, јер је интимно, јер је климатизовано, јер је чак стерилно – може се рећи. А ретко се може пронаћи. Са зидовима треба изаћи на крај, да, најпре (иако је крај) поетизацијом (Дуле није овако формулисао): „Не, ви нисте зидови, Афри сте ви.”

Дуле?

Споро је. У крвотоку споро. Сужење је реч: скупљање при закључавању.

„Та-тааа, ова девојчица се упишкила.”

Дулетова кратка ментална забелешка о грчевима: грчеви су кочења до којих долази услед недовољно уредних смена положаја. Дулетове ноге отичу, надимају се – пуне су цемента. Дође ми да рашчешем вене (дође Дулету). У-кочити се. Стати. То је поштено. Тако.

Ни на ову није одговорио.

Пеџнаесџ минуџа и зовем џолицџу.

„Сара.”

–

„А да питаш Ивону да немају овде гиљотину, неким случајем? Портабл гиљотину?”

А да питаш Ивону било шта?

„Опет, понекад ми дође да их закључам и одем. Мирно се удаљим, одшетам. Прогутам кључ. Да ли би приметили? Да ли би ме ти приметио, док шетам?”

Зато што није предвиђено (упушта се Дуле у интензивније опсервације), стиже се утисак да је загушено, чак и ако занемаримо чулне недаће изазване извесним физиолошким процесима до којих није дошло, али би могло да дође, или јесте дошло и Дуле се топи (удубљује се) и брише се тоалет-папиром којим је просторија систематски оплеменењена, буде и манично, чело, иза ушију, испод пупка (штрумПфови изгледа немају пупкове – како сад па то, драги слушаоци?). Зарад мускуларног оздрављења и координације, он уклања лактове којима је начинио зажарена удубљења тик до колена, наслања се на даску шоље (пластичну, дакако), што доводи до одушка присутног у криптичном степену, али и до усецања унутрашњих ивица даске под камиље избочине властитих лопатица: како би се укотвио, а почиње да чезне, Дуле се десном руком хвата за цев радијатора, ту вавилонску пузавицу која се успиње према своду штрумПфовске кућице нужничког типа. Тај гест га чини знатно уравнотеженијим, макар у сфери постафеката, његова иначе широка рамена добијају на волуминозности и овакав Дуле јесте фактор ситуационе контроле и корекције, и овакав Дуле, док херојски стеже цев радијатора у летњој дисфункцији, као да се наједном наупијао неслућене, псеудовеласкезовске портретне грандиозности. Све га то ђаволски изненађује и дође му да са свог новостеченог положаја дучеовски загрми како су производи компаније Биобаза прилагођени осетљивој кожи, не садрже конзервансе, вештачке боје ни мирисе. Или тако нешто. Да се наметне. Зато што је адмирал. Недвосмисленост или смрт.

Ни на ову. Посебно не на њу.

*Али џи знаш да ја џо нећу урадиџи
како не бих своје геџе излајала
годаџној џрауми, одвраџни,
изоџачени маниџулаџору!*

„Кад кренеш у школу учитељици ћеш рећи да ти и ја живимо у ШштрумПфотраду, хијерархијски уређеном селу ослобођених, да, ослобођених.”

„Али ти не живиш с нама.”

„-Пфoйрагу! -П!”

Руски гласић веричасто хрска.

Куц.

Могуће је (предосећа Дуле) да се у његовом возилу с њим одсутним довикује диспечерка с ургентним налогом да *йoйшврди йрисусџво у мрежи*.

En passant Ивона: „Ааа, озбиљно сам мислила оно о спасавању одраслих; ако ти се спава, знам боља места, пуштај те мале термите, не желим да ме оптуже за злостављање и занемаривање!”

Пого. Одакле ми он (мучи Дулета)? Срозава се услед ненаданог напада атрофије – накратко балансира половином голе задњице на шољи. Пого је рекао за себе да је срећни клоун кад је Пого (некада је читао Дуле, јер кад си таксиста начитан си, станице су, чека се). Дебели, болесни Пого. А Пого није био Пого него се уживљавао у Пога, а Дулету није било најјасније у ког би он, Дуле, могао да се уживи, за почетак, да се уживи у себе.

Спопадну га трнци.

„Буди љубазан да свратиш у Пейко чим се наспаваш тамо, имам три упишане од којих једну твоју, оборила сам рекорд, али је негативан. Управо зовем ватрогасце и службу тоалет-спасавања!”

Да.

Чим уђем у мрежу.

Прва порука у шољи.

Ја не моју да верујем. Ево, не моју да верујем. Шџа је с џобом?

Откачи се од цеви и склизне. Доплива до врата на згрченом десном рамену. Дише.

Куц. Куц.

Лево око му је отвореније, прозачније. Захвалније. Дише то око. Заузима штрумПфовску перспективу. -Пфовску. П. То мора да је кључ свега. П као Пого. Пепко, љелене. Мрежа. Свраб. Зидови, као да се зноје. Као да се круне. Али то није тако и ништа није тако и ослони се обема ногама о шољу тако да му брада скоро па додирне доњу ивицу закључаних врата. Имам напрслу кожу (дијагностикује Дуле), имам, па шта, имам пукотине на кожи, расипам се, образ ми је влажан. Ако им признам да сам Пого, требало би да се разбеже.

„Толико ти причам о себи да ћеш побећи. Некада пред спавање мислим о томе, знаш? Како бих се осећала да побегнеш. А немам права. И нико нема права, али ја знам да немам. Али људи то не знају, неће да знају. Ту си, сваке друге суботе, не одлазиш. И онда те нема. Шта ако? Трбало би да будем срећна због тебе. Али људи то неће. Не могу.”

Порука. порука и порука у шољи. И позиви.

Узалуд.

„Био би срећан због мене? Умеш то?”

Нисам пустио воду (Дуле је самокритичан). Требало је. Да јесам, тек би се тад острвили на мене. Овако сам превидео битну вековну тековину, али то стратегија не познаје. Не. Кад би чули, а, не. Да сам *шћрумПф*, могао бих да се провучем испод врата. Било би то *шћрумПфасиично*. Или, кад би неко могао поуздано да каже колико су високи, *шћрумПфови*. Али не. Све важно остане непознато. То је тако, тако...

Вода која кипти од позива. Ври. Телефонизована вода. Хигијенско дубинско чишћење без напора.

„Таа-тааа, Ивона мисли да си упао у шољу!”

Е, овако (Дуле, наједном, види коња пребијене ноге, а у стриповима је видео да такве коње убијају). Једноставно, нема спаса. Али, то кад је био мали. Ритне се, повремено. И жив је, него шта. Радо би раскопчао кошуљу, али га некако мрзи. И ти сензори за дим. И њих мрзи. Жив закључан. Пого, кад је био мали. Мора да су га закључавали и остављали у мраку. Дуле их је све предухитрио (поносан је Дуле).

„Изем ти виц, тата. Изем ти виц!”

Ивона добаци да му угасе светло, е, тад ће сигурно изаћи.

„Сара, угаси му светло!”

Нико не уме да опише где тачно завршавају наше поруке послате особама које су своје телефоне похраниле по WC шољама. Пошто нам се такве поруке не враћају, оне мора да су негде. Али где? Или, ако позовете такву особу, кога заправо зовете?

Нисам малаксао (није Дуле), не надајте се, моје је да се опустим. Немојте ме терати да прогризем ова врата, јер ја то могу. *ДаброшћрумПф* ми није раван, ако је таквог икада било. Могу да прогризем зид, нема тог зида који ће мене. Ујешћу га, не звао се ја Дуле (прети Дуле). Морао бих да се почешем сад. Нема светла и то ме сврби. Понеси нож, Ивона, и ја ћу вам показати. Теби. Могу и да лајем. На тебе, за тебе. Али ми се спава. У томе је све. Апелујем на тебе да обијеш ово (апелује Дуле), не зато што ја не могу. Или зато што не могу. Не мења ствар. И да легнеш поред. Не као кад легнеш и мислиш. Него кад не мислиш. Као ја што не мислим. Ако мислим, чућеш и почећеш да мислиш моје мисли. А то не. То не. И ти да спаваш. Ми.

„Време је истекло, Дуле, и мамика долази по тебе!”

Има нечег блаженог на Дулетовом лицу. Истовремено и нечег као, као код човека ком се читавог дана плакало, а на крају му се није дало. Ето. Није.

Куц. Куц. Куц.

Ноћ пада на *ШћрумПфoйраг*.

Добро си, Дуле?